

สรุปผลการวิจัยและอภิปรายผล

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างและวิเคราะห์รูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ (Causal Relationship Model) ของตัวแปรกลวิธีการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 5 กรุงเทพมหานคร จากนั้นนำเสนอกิจกรรมการเรียนการสอนกลวิธีการเรียนที่มีอิทธิพลสูงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างประชากรแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) ได้โรงเรียน 9 โรงเรียน จากกลุ่มโรงเรียน 9 กลุ่ม ๆ ละ 1 โรงเรียน ได้ตัวอย่างประชากรที่เป็นนักเรียน จำนวน 363 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแบบสำรวจกลวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยใช้เทคนิคการวิเคราะห์เส้นทาง (Path Analysis) โดยทดสอบความสอดคล้องของรูปแบบความสัมพันธ์ตามสมมุติฐานที่สร้างขึ้น กับข้อมูลเชิงประจักษ์ ตามวิธีการของสเปค (Specht, 1975) ซึ่งมีรูปแบบความสัมพันธ์ตามสมมุติฐานที่สร้างขึ้น ดังแสดงในแผนภาพที่ 2

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร กลวิธีการเรียนที่ศึกษาจำนวน 13 ตัวแปรกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ พบว่า ตัวแปรกลวิธีการเรียน ส่วนใหญ่ซึ่งได้แก่ การรับและส่งสาร (INFOR) การเดาโดยใช้ปัญญา (GUESS) การฝึกปฏิบัติ (PRACT) การจัดทำโครงสร้างเพื่อการเรียนรู้ (STRUCT) การจัดระเบียบและการวางแผน (PLAN) การร่วมมือกับผู้อื่น (COOP) การมุ่งความสนใจสู่การเรียน (INTER) การให้กำลังใจตนเอง (ENCOUR) และ

การประเมินตนเอง (EVALU) มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 ($r = .2963, .2325, .2968, .2547, .2201, .1856, .2679, .2251$ และ $.3640$ ตามลำดับ) ส่วนตัวแปรการเชื่อมโยงความคิด จินตนาการและเสียง และการใช้ท่าทาง (LINK) การทบทวน (REVIEW) การถาม (ASK) และการดูแลอารมณ์และลดความกังวล (EMO) ไม่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 ($r = .0333, .1060, .1098, .0582$ ตามลำดับ)

2. การทดสอบความสอดคล้องของรูปแบบความสัมพันธ์ตามสมมุติฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์

2.1 ผลการวิเคราะห์รูปแบบความสัมพันธ์แบบเต็มรูป พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์เส้นทาง (P_{jk}) ที่คำนวณได้จากรูปแบบที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีจำนวนทั้งสิ้น 47 ค่า จากที่คำนวณทั้งสิ้น 91 ค่า สำหรับเส้นทางที่มีนัยสำคัญดังกล่าวนี้ สามารถสรุปความสัมพันธ์ของตัวแปรต่าง ๆ ที่ส่งผลทั้งทางตรงและทางอ้อม ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในรูปแบบความสัมพันธ์แบบเต็มรูป ได้ดังนี้

ตัวแปรที่ส่งผลทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ มีจำนวน 5 ตัวแปร คือ การดูแลอารมณ์และลดความกังวล การประเมินตนเอง การทบทวน การฝึกปฏิบัติ และการจัดทำโครงสร้างเพื่อการเรียนรู้

ตัวแปรที่ส่งผลทางตรงอย่างเดียวต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ มีจำนวน 1 ตัวแปร คือ การเชื่อมโยงความคิด จินตนาการและเสียง และการใช้ท่าทาง

ตัวแปรที่ส่งผลทางอ้อมอย่างเดียวต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีจำนวน 5 ตัวแปร คือ การมุ่งความสนใจสู่การเรียน การจัดระเบียบและการวางแผน การให้กำลังใจตนเอง การถาม การร่วมมือกับผู้อื่น และมี 2 ตัวแปร ที่ไม่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้แก่ การเคาโดยใช้ปัญญา และการรับและส่งสาร

ตัวแปรอิสระทั้ง 13 ตัวแปร ซึ่งกำหนดไว้ในรูปแบบความสัมพันธ์แบบเต็มรูป ร่วมกันอธิบายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นตัวแปรตามสุดท้ายได้ประมาณร้อยละ 23.03 และสามารถอธิบายตัวแปรตามอื่น ๆ ในรูปแบบซึ่งได้แก่ การรับและส่งสาร การเคาโดยใช้ปัญญา การเชื่อมโยงความคิด จินตนาการและเสียง และการใช้ท่าทาง การฝึกปฏิบัติ การทบทวน การจัดทำโครงสร้างเพื่อการเรียนรู้ การจัดระเบียบและการวางแผน การร่วมมือกับผู้อื่น

การถาม การมุ่งความสนใจสู่การเรียนรู้ การให้กำลังใจตนเอง และการประเมินตนเอง ได้ประมาณ ร้อยละ 66.85, 45.09, 37.55 , 50.83, 43.68, 34.80, 64.64, 51.32, 41.35, 51.84, 54.80 และ 18.43 ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์รูปแบบความสัมพันธ์แบบเต็มรูปได้ค่า Generalized Squared Multiple Correlation Coefficient (R^2_m) เท่ากับ .99971 ซึ่งแสดงว่ารูปแบบความสัมพันธ์แบบเต็มรูปอธิบายความแปรปรวนทั้งระบบของความสัมพันธ์ได้ประมาณร้อยละ 99.97

2.2 ผลการวิเคราะห์รูปแบบความสัมพันธ์ตามสมมุติฐาน พบว่า จากเส้นทางที่ตั้งสมมุติฐานไว้จำนวนทั้งสิ้น 58 เส้นทาง ปรากฏว่ามีเส้นทางที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อยู่จำนวน 39 เส้นทาง และจากเส้นทางที่มีนัยสำคัญเหล่านี้ สามารถสรุประบบความสัมพันธ์ของตัวแปรกลวิธีการเรียนต่าง ๆ ที่ส่งผลทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในรูปแบบความสัมพันธ์ตามสมมุติฐานได้ดังนี้

ตัวแปรที่ส่งผลทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ มีจำนวน 5 ตัวแปร คือ การดูแลอารมณ์และลดความกังวล การประเมินตนเอง การทบทวน การฝึกปฏิบัติ และการจัดทำโครงสร้างเพื่อการเรียนรู้

ตัวแปรที่ส่งผลทางตรงอย่างเดียวต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ มีจำนวน 1 ตัวแปร คือ การเชื่อมโยงความคิด จินตนาการและเสียง และการใช้ท่าทาง

ตัวแปรที่ส่งผลทางอ้อมอย่างเดียวต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีจำนวน 5 ตัวแปร คือ การมุ่งความสนใจสู่การเรียนรู้ การจัดระเบียบและการวางแผน การให้กำลังใจตนเอง การถาม การร่วมมือกับผู้อื่น และมี 2 ตัวแปร ที่ไม่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ การเคาโดยใช้ปัญญา และการรับและส่งสาร

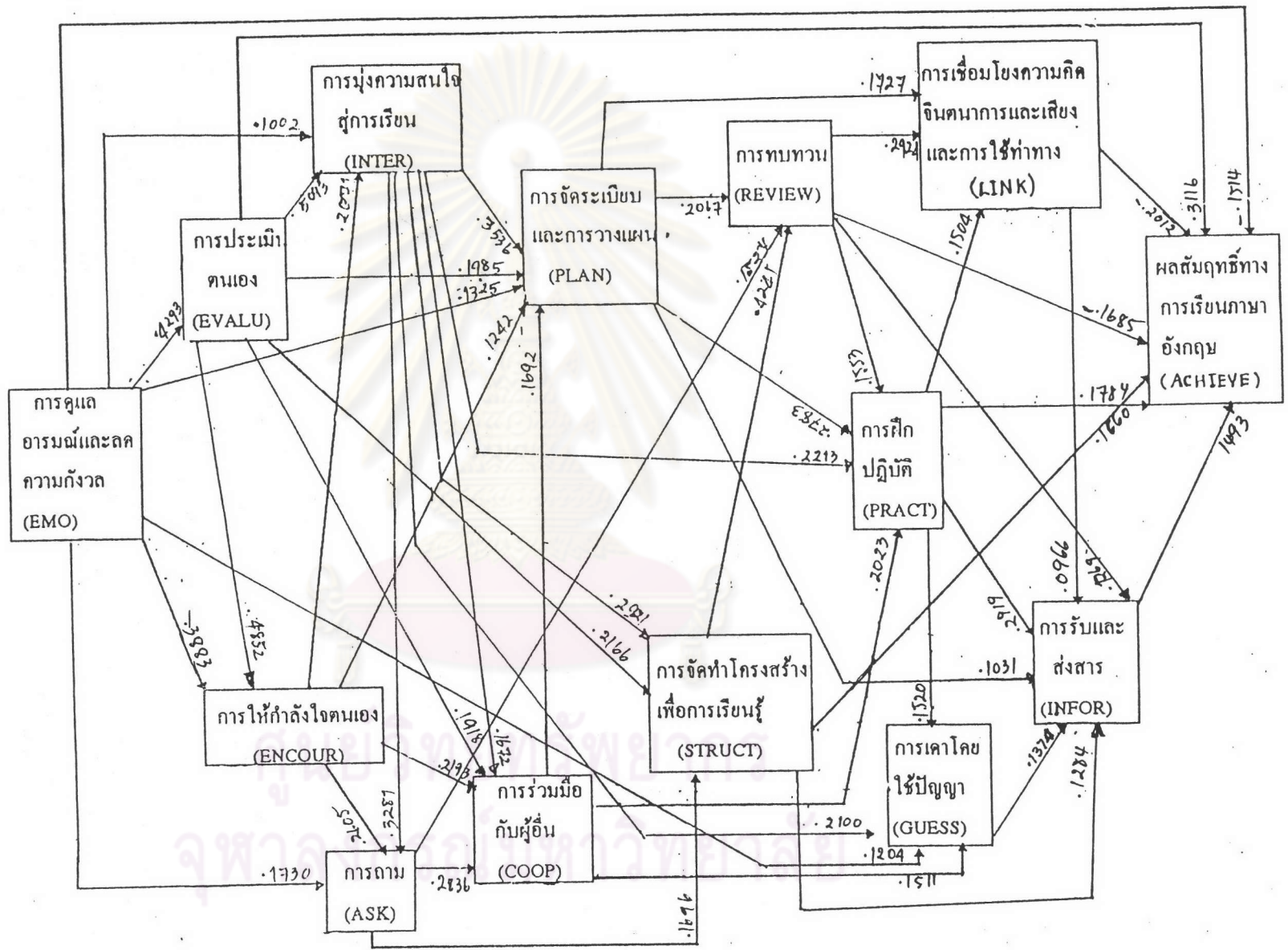
ตัวแปรอิสระทั้ง 13 ตัวแปร ซึ่งกำหนดไว้ในรูปแบบความสัมพันธ์ตามสมมุติฐานร่วมกันอธิบายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นตัวแปรตามสุดท้ายได้ประมาณร้อยละ 23.03 และสามารถอธิบายตัวแปรตามอื่น ๆ ในรูปแบบซึ่งได้แก่ การรับและส่งสาร การเคาโดยใช้ปัญญา การเชื่อมโยงความคิด จินตนาการและเสียง และการใช้ท่าทาง การฝึกปฏิบัติ การทบทวน การจัดทำโครงสร้างเพื่อการเรียนรู้ การจัดระเบียบและการวางแผน การร่วมมือกับผู้อื่น การถาม การมุ่งความสนใจสู่การเรียนรู้ การให้กำลังใจตนเอง และการประเมิน

ตนเอง ได้ประมาณร้อยละ 04.35, 42.20, 36.07, 48.56, 40.87, 32.41, 63.95, 35.48, 41.17, 36.99, 54.80 และ 18.43 ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์รูปแบบความสัมพันธ์ตามสมมุติฐานได้ค่า Generalized Squared Multiple Correlation Coefficient (M) เท่ากับ .998223 ซึ่งแสดงว่ารูปแบบความสัมพันธ์ตามสมมุติฐานอธิบายความแปรปรวนทั้งระบบของความสัมพันธ์ได้ประมาณร้อยละ 99.82 อย่างไรก็ตาม เมื่อวิเคราะห์หาค่าสถิติทดสอบความสอดคล้องของรูปแบบความสัมพันธ์ตามสมมุติฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ปรากฏว่า รูปแบบความสัมพันธ์ตามสมมุติฐาน ยังไม่สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงต้องปรับปรุงรูปแบบความสัมพันธ์ใหม่ เพื่อให้มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์อย่างมีนัยสำคัญ

3. รูปแบบความสัมพันธ์ที่มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์และปริมาณผลกระทบของตัวแปรที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

3.1 รูปแบบความสัมพันธ์ที่มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ เป็นรูปแบบที่ผู้วิจัยได้ปรับปรุงมาจากรูปแบบความสัมพันธ์ตามสมมุติฐาน 1 ครั้ง โดยตัดเส้นทางบางเส้นทางออก และมีการเพิ่มเส้นทางบางเส้นทางเข้าไป และในการนี้ ผู้วิจัยได้คงเส้นทางที่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติไว้ 1 เส้นทาง คือ เส้นทางระหว่างตัวแปร การรับและส่งสาร กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เนื่องจากพิจารณาเห็นว่าในทางทฤษฎีและการปฏิบัติตัวแปรการรับและส่งสารมีความสำคัญมากต่อการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ จึงไม่ได้ตัดเส้นทางนี้ออกไป จึงได้รูปแบบความสัมพันธ์ใหม่ที่มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์อย่างมีนัยสำคัญ แต่เป็นรูปแบบที่ยังมีเส้นทางที่ไม่มีนัยสำคัญอยู่ 6 เส้นทาง ซึ่งก็ถือได้ว่าเป็นรูปแบบที่นำเสนอความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรกลวิธีการเรียนต่างๆ ที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กรุงเทพมหานคร ดังแสดงในแผนภาพที่ 7

แผนภาพที่ 7 รูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรกลวิธีการเรียนต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์

จากรูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรกลวิธีการเรียนต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กรุงเทพมหานคร (ดังแสดงในแผนภาพที่ 7) สามารถสรุปส่วนสำคัญของระบบความสัมพันธ์ของตัวแปรกลวิธีการเรียนต่าง ๆ ที่ส่งผลทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ดังนี้

ตัวแปรกลวิธีการเรียนที่ส่งผลทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมีจำนวน 6 ตัวแปร คือ การดูแลอารมณ์และการลดความกังวล การประเมินตนเอง การฝึกปฏิบัติ การจัดทำโครงสร้างเพื่อการเรียนรู้ และการทบทวน รวมทั้งการเชื่อมโยงความคิด จินตนาการและเสียง และการใช้ท่าทาง

ตัวแปรที่ส่งผลทางตรงอย่างเดียวต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมีจำนวน 1 ตัวแปร คือ การรับและส่งสาร

ตัวแปรที่ส่งผลทางอ้อมอย่างเดียวต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีจำนวน 6 ตัวแปร คือ การให้กำลังใจตนเอง การมุ่งความสนใจสู่การเรียน การถาม การร่วมมือกับผู้อื่น การจัดระเบียบและการวางแผน และการเคาโดยใช้ปัญญา

ตัวแปรอิสระที่กำหนดไว้ในรูปแบบความสัมพันธ์ใหม่ที่สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ร่วมกันอธิบายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ได้ประมาณร้อยละ 21.95 และสามารถอธิบายตัวแปรตามอื่น ๆ ที่อยู่ในรูปแบบซึ่งได้แก่ การรับและส่งสาร การเคาโดยใช้ปัญญา การเชื่อมโยงความคิด จินตนาการและเสียง และการใช้ท่าทาง การฝึกปฏิบัติ การทบทวน การจัดทำโครงสร้างเพื่อการเรียนรู้ การจัดระเบียบและการวางแผน การร่วมมือกับผู้อื่น การถาม การมุ่งความสนใจสู่การเรียน การให้กำลังใจตนเอง และการประเมินตนเอง ได้ประมาณร้อยละ 66.61, 44.76, 35.93, 50.25, 41.96, 34.02, 64.58, 51.31, 41.17, 51.84, 54.80 และ 18.43 ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์รูปแบบความสัมพันธ์ใหม่นี้ได้ค่า Generalized Squared Multiple Correlation Coefficient (M) เท่ากับ .999683 แสดงว่ารูปแบบความสัมพันธ์ใหม่อธิบายความแปรปรวนทั้งระบบของความสัมพันธ์ได้ประมาณร้อยละ 99.97 เมื่อทดสอบความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ปรากฏว่ารูปแบบความสัมพันธ์ใหม่มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.2 ผลการคำนวณปริมาณผลกระทบทางตรง ผลกระทบทางอ้อม และผลกระทบรวมของตัวแปรกลวิธีการเรียนต่าง ๆ ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กรุงเทพมหานคร สรุปได้ดังนี้

3.2.1 ตัวแปรที่มีปริมาณผลกระทบรวมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงสุด คือ การประเมินตนเอง (.4047) รองลงมาคือ การฝึกปฏิบัติ (.1970) ส่วนตัวแปรที่มีปริมาณผลกระทบรวมต่ำสุดคือ การจัดระเบียบและการวางแผน (.0020)

3.2.2 ตัวแปรที่มีปริมาณผลกระทบทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงสุดคือ การประเมินตนเอง (.3116) รองลงมาคือ การฝึกปฏิบัติ (.1784) ส่วนตัวแปรที่มีปริมาณผลกระทบทางตรงต่ำสุดคือ การรับและส่งสาร (.1493)

3.2.3 ตัวแปรที่มีปริมาณผลกระทบทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงสุดคือ การดูแลอารมณ์แสดงความกังวล (.1978) รองลงมาคือ การประเมินตนเอง (.0931) และการมุ่งความสนใจสู่การเรียน (.0900) ส่วนตัวแปรที่มีปริมาณผลกระทบทางอ้อมต่ำสุดคือ การจัดระเบียบและการวางแผน (.0020)

4. จากผลการวิเคราะห์ตัวแปรกลวิธีการเรียนดังกล่าว ผู้วิจัยได้นำตัวแปรที่มีผลกระทบรวมทางบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมาพัฒนาเป็นกิจกรรมการเรียนการสอนสำหรับสอนกลวิธีการเรียน จำนวน 4 กลวิธี คือ การประเมินตนเอง (.4047) การฝึกปฏิบัติ (.1970) การจัดทำโครงสร้างเพื่อการเรียนรู้ (.1116) และการมุ่งความสนใจสู่การเรียน (.0900) ทั้งนี้เพราะเป็นตัวแปรที่ครอบคลุมองค์ประกอบสำคัญของการเรียนรู้อันได้แก่ ด้านเมตาคอนิตีป ด้านสติปัญญา และด้านจิตพิสัย โดยผู้วิจัยได้เขียนแผนการสอนสำหรับใช้สอนกลวิธีการเรียนทั้ง 4 ดังกล่าวจำนวน 8 แผน และเพื่อเป็นการพัฒนาและปรับปรุงคุณภาพของกิจกรรมการเรียนการสอน ผู้วิจัยได้จัดสัมมนาเกี่ยวกับการพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนกลวิธีการเรียนขึ้น ผลของการสัมมนาพบว่า ผู้เข้าร่วมสัมมนาได้ประเมินกิจกรรมการเรียนการสอนว่าอยู่ในเกณฑ์ดี จากนั้นได้นำแผนการสอนไปทดลองสอนกับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 20 คน ผลของการทดลองพบว่า ความรู้เกี่ยวกับกลวิธีการเรียนของนักเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนด้านเจตคติเกี่ยวกับกลวิธีการเรียน ก็พบว่า นักเรียนมีเจตคติต่อกลวิธีการเรียนดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน

อภิปรายผล

1. จากผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรกลวิธีการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ มีประเด็นสำคัญที่อภิปรายได้ดังนี้

1.1 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรกลวิธีการเรียนต่าง ๆ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรกลวิธีการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ พบว่า ตัวแปร 9 ตัว คือ การประเมินตนเอง (EVALU) การให้กำลังใจตนเอง (ENCOUR) การมุ่งความสนใจต่อการเรียน (INTER) การร่วมมือกับผู้อื่น (COOP) การจัดระเบียบและการวางแผน (PLAN) การจัดทำโครงสร้างเพื่อการเรียนรู้ (STRUCT) การฝึกปฏิบัติ (PRACT) การเดาโดยใช้ปัญญา (GUESS) และการรับและส่งสาร (INFOR) มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่า ตัวแปรดังกล่าวซึ่งถูกคัดเลือกมาใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นตัวแปรที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการอธิบายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดสมมุติฐานที่ผู้วิจัยคาดว่าตัวแปรต่าง ๆ ที่ได้คัดเลือกมาจาก ทฤษฎี ประสบการณ์ และผลการวิจัยในอดีต

ส่วนตัวแปรการดูแลอารมณ์และลดความกังวล (EMO) การถาม (ASK) การทบทวน (REVIEW)) การเชื่อมโยงความคิด จินตนาการและเสียง และการใช้ท่าทาง (LINK) จากผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์พบว่า ตัวแปรทั้ง 4 ตัวแปรดังกล่าว ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่านักเรียนระดับมัธยมศึกษาส่วนใหญ่มีความรู้ความสามารถในวิชาภาษาอังกฤษในระดับที่ต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน (กรมวิชาการ, 2530) และ (กรมสามัญศึกษา, 2531) และจากสภาพการเรียนการสอนโดยทั่วไป นักเรียนไม่ให้ความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเท่าที่ควร ดังนั้นจึงไม่รู้สึกรอคอยอะไรนักกับการเรียนหรือผลของการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของตน จึงดูเหมือนว่านักเรียนไม่มีกังวลในการเรียนแต่ก็เรียนได้ไม่ใช่นั่นเอง และในทำนองเดียวกันนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ แม้จะถามหรือให้ผู้อื่นพูดซ้ำก็ยังไม่สามารถเข้าใจได้ ดังนั้นผลการเรียนยังคงไม่มีขึ้นอย่างชัดเจน สำหรับด้านการทบทวนและการเชื่อมโยงความคิด จินตนาการและเสียง และการใช้ท่าทาง ซึ่งตัวแปรทั้งสองตัวนี้ เป็นตัวแปรที่จัดอยู่ในกลวิธีการจำ จึงอาจเป็นไปได้

ได้ว่าการศึกษาที่นักเรียนพยายามเรียนด้วยการท่องจำมาก แต่ก็ไม่สามารถตอบคำถามในข้อทดสอบได้ดี เพราะข้อทดสอบวัดในด้านความเข้าใจและนำไปใช้มากกว่าการจำคำศัพท์และไวยากรณ์

1.2 การทดสอบความสอดคล้องของรูปแบบความสัมพันธ์ตามสมมุติฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์

จากรูปแบบความสัมพันธ์ตามสมมุติฐานที่สร้างขึ้นโดยอาศัยพื้นฐานจากแนวคิดเชิงทฤษฎีและผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องเป็นหลัก เพื่ออธิบายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้ทดสอบรูปแบบความสัมพันธ์ตามสมมุติฐานดังกล่าวตามวิธีของสเปค (Specht, 1975) โดยใช้ข้อมูลที่เก็บรวบรวมจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในกรุงเทพมหานคร ผลปรากฏว่ารูปแบบความสัมพันธ์ตามสมมุติฐานที่สร้างขึ้นอธิบายความแปรปรวนทั้งระบบของความสัมพันธ์แตกต่างจากรูปแบบความสัมพันธ์แบบเต็มรูปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งแสดงให้เห็นว่ารูปแบบความสัมพันธ์ตามสมมุติฐานยังไม่สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์

เมื่อพิจารณาในรายละเอียดพบว่า ตัวแปรอิสระทั้งหมด 13 ตัวแปรคือ การดูแลอารมณ์และลดความกังวล การประเมินตนเอง การให้กำลังใจตนเอง การมุ่งความสนใจสู่การเรียน การถาม การร่วมมือกับผู้อื่น การจัดระเบียบและการวางแผน การจัดทำโครงสร้างเพื่อการเรียนรู้ การทบทวน การฝึกปฏิบัติ การเชื่อมโยงความคิด จินตนาการและเสียง และการใช้ท่าทาง การเอาใจใส่โดยใช้ปัญญา และการรับและส่งสาร สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในรูปแบบความสัมพันธ์ตามสมมุติฐานได้ประมาณร้อยละ 23 ($R^2 = .2303$) ในขณะที่รูปแบบความสัมพันธ์แบบเต็มรูป ซึ่งมีตัวแปรอิสระ 13 ตัวแปร ร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษได้ประมาณร้อยละ 23 ($R^2 = .2303$) เช่นกัน แต่เมื่อพิจารณาความสามารถในการอธิบายความแปรปรวนทั้งระบบของความสัมพันธ์ของรูปแบบความสัมพันธ์ตามสมมุติฐาน พบว่า อธิบายได้ประมาณร้อยละ 99.93 ($M = .999337$) ในขณะที่รูปแบบความสัมพันธ์แบบเต็มรูป อธิบายความแปรปรวนทั้งระบบของความสัมพันธ์ได้ประมาณร้อยละ 99.97 ($R^2_m = .999715$) ซึ่งรูปแบบทั้งสองนี้อธิบายความแปรปรวนทั้งระบบของความสัมพันธ์ได้แตกต่างกันประมาณร้อยละ 0.4 จะเห็นว่ามีค่าความแตกต่างนี้น้อยมาก แต่ก็อาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ผลการทดสอบทางสถิติ พบว่า รูปแบบความสัมพันธ์ตามสมมุติฐานไม่

สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์อย่างมีนัยสำคัญดังกล่าวมาแล้ว นอกจากนี้อาจเนื่องมาจากมีตัวแปรแทรกซ้อนเกิดขึ้นในระหว่างการดำเนินงานวิจัย ซึ่งผู้วิจัยไม่สามารถควบคุมตัวแปรเหล่านั้นได้ และอาจเป็นไปได้ว่าเกิดจากช่องว่างระหว่างทฤษฎีกับความเป็นจริง กล่าวคือในทางทฤษฎีอาจมีตัวแปรที่น่าจะสัมพันธ์กัน แต่ในข้อมูลเชิงประจักษ์อาจไม่สัมพันธ์กันได้ เช่น ความพร้อมสติปัญญา และความรู้พื้นฐานและในทางกลับกันคือทางทฤษฎีระบุว่าตัวแปรบางคู่ไม่น่าจะมีความสัมพันธ์กัน แต่ข้อมูลที่ได้กลับชี้ว่ามีความสัมพันธ์กัน ดังนั้นจึงต้องมีการเพิ่มและลดเส้นโยงระหว่างตัวแปรให้มีความสอดคล้องกัน (ปราชัย เปี่ยมสมบูรณ์, 2527: 28)

1.3 รูปแบบความสัมพันธ์ที่มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามรูปแบบความสัมพันธ์ที่มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ซึ่งได้นำเสนอเป็นรูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรกลวิธีการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในครั้งนี้มีลักษณะความสัมพันธ์เชิงสาเหตุที่อธิบายได้ดังนี้

ตัวแปรกลวิธีการเรียนที่มีผลกระทบรวมในทางบวกสูงที่สุด คือ การประเมินตนเองเป็นกลวิธีการเรียนที่มีความสำคัญต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นอย่างมาก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของอาวูธ วาจาสัจย์ (2533) ที่พบว่านิสิตกลุ่มที่เรียนเก่งใช้กลวิธีการประเมินตนเองมากกว่ากลุ่มปานกลางและกลุ่มอ่อน นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับแนวคิดของออกซ์ฟอร์ด, สการ์เซลลา และเนร์สเซน (Oxford, Scarcella and Naerissan, 1995: 12) ที่นำวิธีการประเมินตนเองไปใช้ฝึกทักษะทางภาษาโดยให้ผู้เรียนประเมินความรู้ที่เคยเรียนมาแล้วเพื่อทำให้ผู้เรียนรู้ว่าตนได้เรียนรู้อะไรไปบ้างและตั้งเป้าหมายว่าจะต้องเรียนอะไรอีกบ้างในครั้งต่อไป ซึ่งช่วยให้การเรียนภาษาอังกฤษได้ผลดี และในลักษณะเดียวกัน เวนเดน (Wenden, 1991: 28-29) ได้ให้ผู้เรียนใช้กลวิธีการประเมินตนเองเพื่อช่วยฝึกทักษะการจดบันทึกพบว่าการฝึกได้ผลเป็นที่น่าพอใจ นอกจากนี้ ไลท์บาวน์ และสปาดา (Lightbown and Spada, 1993: 115) ได้อ้างงานวิจัยหลายชิ้นว่าการที่ผู้เรียนเรียนรู้จากความผิดพลาดของตนเอง และของผู้อื่นในการใช้ภาษาในกลุ่มเพื่อนด้วยกันจะช่วยผู้เรียนให้ใช้ภาษาได้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่าการประเมินตนเอง ซึ่งเกี่ยวข้องกับการตรวจสอบผลการเรียนของตนทำให้ผู้เรียนรู้ข้อบกพร่องและพยายามแก้ไขตนเองและร่วมมือกับผู้อื่นในการเรียนจึงช่วยให้ผลการเรียนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ด้วยเหตุนี้

การประเมินตนเองจึงน่าจะมีผลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และส่งผลทางอ้อมโดยผ่านการมุ่งความสนใจสู่การเรียนรู้ด้านกำหนดจุดมุ่งหมายในการเรียน การจัดทำโครงสร้างเพื่อการเรียนรู้ด้านการจดบันทึก และการร่วมมือกับผู้อื่น

ตัวแปรกลวิธีการเรียนที่มีผลกระทบในทางบวก รองลงมาจาก การประเมินตนเอง ได้แก่ การฝึกปฏิบัติ ซึ่งเป็นกลวิธีที่ใช้ฝึกทักษะทางภาษาโดยตรง และส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดังกล่าว ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของชูเมคเชอร์ และ การ์คเนอร์ (Schumacher and Gardner, 1976) เมเยอร์ และคูก (Mayer and Cook, 1980) และนักวิชาการอีกหลายท่าน (Flavell, Friedrichs, and Hoyt, 1970; Appel, Cooper, McCarrell, Knight, Yussen and Flavell, 1972; quoted in Weinstein and Mayer, 1987: 318) ซึ่งได้ทำวิจัยเกี่ยวกับการฝึกปฏิบัติโดยให้ผู้เรียนมีการกระทำซ้ำ ๆ พบว่า การกระทำซ้ำ ๆ ในการฝึกปฏิบัติทางภาษามีประสิทธิผลสำหรับการเรียนรู้พื้นฐานเบื้องต้น นอกจากนี้ นูแนน (Nunan, 1990: 82) ได้กล่าวในทำนองที่สอดคล้องกับผลการวิจัยครั้งนี้ว่า การส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้วลีสำนวนหรือประโยครวมทั้งบทสนทนาสั้น ๆ ที่ใช้กันบ่อยในชีวิตประจำวัน ซึ่งเป็นวิธีการของการฝึกปฏิบัติ ช่วยให้ผู้เรียนภาษาที่มีความสามารถในการสนทนาเกี่ยวกับเรื่องทั่ว ๆ ไปได้ดีและหลากหลาย กลวิธีการปฏิบัติ นอกจากจะส่งผลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแล้วยังส่งผลทางอ้อม โดยผ่านการกระทำซ้ำ ๆ ซึ่งได้แก่การเชื่อมโยงความคิด จินตนาการและเสียง และการใช้ท่าทาง ทั้งนี้เพราะการกระทำซ้ำ ๆ เช่น การท่องคำคล้องจอง การใช้บัตรคำเพื่อเรียนรู้คำศัพท์ และการอ่านซ้ำ ๆ ทำให้สามารถจำสิ่งที่เรียนได้มากขึ้น การจำและการฝึกปฏิบัติจึงมีความสัมพันธ์กันดังที่ค้นพบในการวิจัยนี้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของคูก (Cook, 1994: 33) ที่กล่าวว่า การกระทำซ้ำ ๆ เป็นการเริ่มต้นของการจำ

ตัวแปรกลวิธีการเรียนที่มีผลกระทบรวมในทางบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงเป็นอันดับ 3 ได้แก่ การรับและส่งสาร ตัวแปรนี้เป็นตัวแปรที่ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแต่เพียงอย่างเดียว วิธีการเรียนของตัวแปรการรับและส่งสารเกี่ยวข้องกับการจับใจความสำคัญและสำรวจหาข้อมูลเฉพาะที่ต้องการในการฟังและการอ่าน รวมทั้งรู้จักใช้แหล่งวิทยาการต่าง ๆ ที่ช่วยพัฒนาทักษะทางภาษา เช่น พจนานุกรม คำரா ไวยากรณ์ สารานุกรม นิตยสาร และหนังสือเกี่ยวกับประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม เป็นต้น จึงนับว่าเป็นกลวิธีการเรียนที่สำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมาก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ

นีล (Neal, 1988) ซึ่งได้สำรวจความคิดเห็นของครูสอนระดับมัธยมศึกษาเกี่ยวกับการสอนทักษะ การเรียนด้านการอ่านให้กับนักเรียน และพบว่า ครูมีความเห็นว่า การจับใจความสำคัญของเรื่องที่ อ่านเป็นทักษะการเรียนที่สำคัญที่สุดในด้านการอ่าน และสอดคล้องกับงานวิจัยของอรพินทร์ ชูชม (2522) ที่ศึกษาพบว่า ทักษะการเรียนด้านการรับและส่งสารมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญ จึงเป็นการสมควรที่จะส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้วิธีการเรียน ของตัวแปรการรับและส่งสารให้มากยิ่งขึ้น

ตัวแปรกลวิธีการเรียนที่มีผลกระทบรวมในทางบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษสูงเป็นอันดับ 3 ได้แก่ การจัดทำโครงสร้างเพื่อการเรียนรู้ ซึ่งสอดคล้องกับงาน วิจัยของ อิลวาร์ด (Aylward, 1990) ริคการ์ดส์ และออกัส (Rickards and August, 1975) คาร์ริ เอร์ และทิตุส (Carrier and Titus, 1981) และโฮว์ (Howe, 1970) ที่พบว่า การจดบันทึก การย่อ ความ และการทำสิ่งสำคัญให้เด่นชัด เช่น การขีดเส้นใต้ และการทำเครื่องหมายคอกงัน เป็นต้น ซึ่งเป็นกลวิธีการเรียนย่อยของกลวิธีการจัดทำโครงสร้างเพื่อการเรียนรู้ มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งหมายความว่ากรณีที่นักเรียนมีความสามารถในการจดบันทึก การย่อความ และการทำสิ่งสำคัญให้เด่นชัด และใช้วิธีการเหล่านี้ในการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ จะทำให้ผลการ เรียนของนักเรียนอยู่ในระดับที่น่าพอใจ อย่างไรก็ตาม จากการศึกษาของ เดนิสัน (Denison, 1992: DAI-A 52/02) พบว่า การฝึกวิธีการจดบันทึกไม่ได้ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น แต่ มีแนวโน้มว่า การจดบันทึกเป็นสิ่งที่ประโยชน์ต่อการเรียน ซึ่งแสดงว่าการจดบันทึกเป็นวิธี การเรียนที่มีความสำคัญที่นักเรียนควรได้รับการฝึกฝนต่อไป

นอกจากนี้ การจัดทำโครงสร้างเพื่อการเรียนรู้ยังมีผลกระทบทางอ้อมต่อผล สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยผ่านทางบททวน ซึ่งในทางปฏิบัติ การที่ผู้เรียนจด บันทึกหรือย่อความก็อาจนับได้ว่าเป็นการทบทวนเกี่ยวกับสิ่งที่เรียนได้เช่นกัน จากข้อค้นพบของ งานวิจัยนี้ และงานวิจัยต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้วจึงเชื่อได้ว่าการจัดทำโครงสร้างเพื่อการเรียนรู้มีผล กระทบที่สำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอน ปลาย

ตัวแปรกลวิธีการเรียนที่มีผลกระทบในทางบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษสูงเป็นอันดับ 5 ได้แก่ การมุ่งความสนใจสู่การเรียน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อัลเฟรด (Alfred, 1991) ที่ศึกษาเกี่ยวกับการเตรียมล่วงหน้าในการเรียนของนักเรียนที่เรียน

หนังสืออยู่กับบ้าน พบว่า การศึกษาเนื้อหาส่วนหน้าช่วยให้เข้าใจบทเรียนได้ดียิ่งขึ้น ซึ่งหมายความว่า การเตรียมการล่วงหน้าของนักเรียนโดยการอ่านหรือศึกษาคำศัพท์ที่จะเรียนมาก่อนจะช่วยให้ผลการเรียนของนักเรียนอยู่ในระดับที่น่าพอใจ

นอกจากนี้การมุ่งความสนใจสู่การเรียนยังมีผลกระทบทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยผ่านทาง การถาม การร่วมมือกับผู้อื่น การจัดระเบียบและการวางแผน การฝึกปฏิบัติ และการจัดทำโครงสร้างเพื่อการเรียนรู้ ในทางปฏิบัติ ผู้เรียนที่สนใจการเรียนมักจะถามคำถามเพื่อความรู้อื่นและความเข้าใจ และเตรียมบทเรียนล่วงหน้า ปรึกษาหรือเตรียมบทเรียนร่วมกับเพื่อนและโดยทั่วไป ผู้ที่มีความสนใจการเรียนมีแนวโน้มที่จะวางแผนการเรียนของตนเองได้ดีพอสมควร การมุ่งความสนใจสู่การเรียนจะเป็นปัจจัยเสริมให้เกิดการฝึกปฏิบัติในลักษณะต่าง ๆ เพื่อบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ และในทำนองเดียวกันผู้ที่รู้จักเตรียมการล่วงหน้า และตั้งเป้าหมายว่าจะเรียนรู้มักจะมีวิธีการที่จะช่วยให้ตนเองเกิดความรู้ความเข้าใจได้ตามที่คาดหวัง ซึ่งการจดบันทึกหรือการทำการสิ่งสำคัญให้เด่นก็เป็นวิธีการที่นำมาใช้ได้ผลดี การมุ่งความสนใจสู่การเรียนจึงมีผลกระทบที่สำคัญต่อการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

ตัวแปรกลวิธีการเรียนที่มีผลกระทบรวมในทางบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นอันดับ 6 ได้แก่ การดูแลอารมณ์และลดความกังวล แต่ตัวแปรนี้มีผลกระทบทางตรงต่อผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในทางลบ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ การที่ตัวแปรนี้ส่งผลในทางลบดังกล่าวอาจเป็นเพราะว่า การดูแลอารมณ์และลดความกังวลจัดเป็นกลวิธีการเรียนทางอ้อม (Oxford, 1990) และเป็นเรื่องเกี่ยวกับความรู้สึกซึ่งเป็นนามธรรม อาจจะสังเกตเห็นหรือควบคุมได้ยาก รวมทั้งมีปัจจัยอื่น ๆ ที่ไม่สามารถอธิบายได้อย่างชัดเจนเข้ามาเกี่ยวข้องหลายประการ จึงอาจเป็นผลให้สิ่งที่ค้นพบมีความขัดแย้งกับทฤษฎี เช่น อาจเป็นไปได้ว่านักเรียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยไม่มีความวิตกกังวลหรือตึงเครียดอย่างใด แต่นักเรียนคนนั้นมีพื้นฐานความรู้เดิมต่ำ หรือไม่ให้ความสนใจการเรียนเท่าที่ควร ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจึงอยู่ในเกณฑ์ต่ำ อย่างไรก็ตามผลกระทบทางอ้อมของตัวแปรนี้มีค่าทางบวกสูง ซึ่งหมายความว่านักเรียนอาจฝึกกลวิธีการดูแลอารมณ์และลดความกังวลโดยให้ควบคู่ไปกับการฝึกกลวิธีอื่น ๆ เช่น การถาม การให้กำลังใจตนเอง การประเมินตนเอง การมุ่งความสนใจสู่การเรียน และการจัดระเบียบและการวางแผน

ตัวแปรกลวิธีการเรียนที่มีผลกระทบรวมในทางบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษเป็นอันดับ 7 ได้แก่ การร่วมมือกับผู้อื่น และเป็นผลกระทบทางอ้อมเพียงอย่างเดียว ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของออกซ์ฟอร์ด (Oxford, 1990) ที่จัดให้การทำงานร่วมกับผู้อื่น เป็นกลวิธีการเรียนทางอ้อม หมายความว่า การเรียนโดยการทำงานร่วมกับผู้อื่นนั้นจะต้องเป็นไปในลักษณะที่เป็นสื่อให้เกิดการฝึกทักษะทางภาษาโดยตรง เช่น การทำงานกลุ่ม (Group Work) และการทำงานคู่ (Pair Work) เพื่อฝึกทักษะการพูดและการอ่านเพื่อความเข้าใจเป็นต้น

ตัวแปรกลวิธีการเรียนที่มีผลกระทบรวมในทางบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษเป็นอันดับ 8 ได้แก่ การให้กำลังใจตนเอง ซึ่งเป็นผลกระทบทางอ้อมแต่เพียงอย่างเดียวและผลกระทบมีค่าเพียงเล็กน้อย ซึ่งจัดได้ว่าสอดคล้องกับแนวความคิดของ ออกซ์ฟอร์ด (Oxford, 1990) ที่จัดให้ การให้กำลังใจตนเองเป็นกลวิธีทางอ้อม ซึ่งหมายความว่าผู้เรียนอาจจะต้องส่งเสริมกำลังใจของตนเองเพื่อที่จะเกิดความสนใจ หรือตั้งมั่นในการเรียนรู้เนื้อหาและทักษะทางภาษาโดยตรง

ตัวแปรกลวิธีการเรียนที่มีผลกระทบรวมในทางบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษเป็นอันดับ 9 ได้แก่ การเคาะโดยใช้ปัญญา การค้นพบนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ อีลวาร์ด (Aylward, 1990) ซึ่งได้ศึกษา พบว่า กลุ่มนักเรียนที่ได้รับการฝึกกลวิธีการทดแทนใน ด้านการทำนายและอ้างอิง มีความเข้าใจเนื้อหาที่อ่านดีกว่ากลุ่มที่ไม่ได้รับการฝึกกลวิธีการเรียน ดังกล่าว และในทางปฏิบัติผู้ที่เรียนภาษาต่างประเทศจำเป็นต้องใช้วิธีการเดาคำศัพท์และสำนวนที่ไม่คุ้นเคย โดยอาศัยข้อมูลที่อยู่ใกล้เคียงหรือข้อมูลอื่นมาช่วยให้เข้าใจสิ่งที่ฟังหรืออ่านอยู่เสมอ การเรียนจึงจะก้าวหน้าและประสบผลสำเร็จ

ตัวแปรกลวิธีการเรียนที่มีผลกระทบรวมในทางบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษเป็นอันดับ 10 ได้แก่ การถาม ซึ่งเป็นผลกระทบทางอ้อมและผลกระทบมีค่าเพียงเล็กน้อย ซึ่งค่อนข้างขัดแย้งกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นไปได้ว่าในสภาพความเป็นจริงแล้ว นักเรียนอาจไม่ค่อยมีโอกาสถามคำถามเจ้าของภาษา ครู หรือนักเรียนด้วยกัน อันเป็นลักษณะนิสัยของนักเรียนไทย

ตัวแปรกลวิธีการเรียนที่มีผลกระทบรวมในทางบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นอันดับ 11 ได้แก่ การจัดระเบียบและการวางแผน ซึ่งเป็นผลกระทบที่มีค่าต่ำที่สุด อาจเป็นไปได้ว่าการจัดระเบียบและการวางแผน ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับการจัดระบบการจัดสภาพแวดล้อม การกำหนดเป้าหมาย และการแสวงหาโอกาสเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ในวิชาภาษาอังกฤษ เป็นตัวแปรที่มีความซับซ้อนและยากต่อการปฏิบัติ นักเรียนอาจไม่คุ้นเคยต่อพฤติกรรมหรือการปฏิบัติตามลักษณะของตัวแปรดังกล่าว จึงเป็นเหตุให้นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำพยายามตอบว่าตนเองได้ปฏิบัติสิ่งต่าง ๆ ตามแบบสำรวจที่เกี่ยวกับตัวแปรนี้ในระดับสูง แต่ในการปฏิบัติจริงของนักเรียน อาจจะยังปฏิบัติไม่สม่ำเสมอและเป็นระบบเท่าที่ควร และอาจเป็นไปได้ว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ แม้จะได้ปฏิบัติตามกิจกรรมตามที่กล่าวถึงในตัวแปรนี้มีจำนวนมากครั้งแล้วก็ตาม แต่ผลการเรียนก็อาจไม่สูงเท่ากับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงที่ปฏิบัติตามกิจกรรมตามที่กล่าวถึงในตัวแปรนี้ในจำนวนครั้งที่เท่ากัน

1.3.2 ตัวแปรผลกระทบรวมและมีค่าเป็นลบคือ การเชื่อมโยงความคิด จินตนาการและเสียง และการใช้ท่าทาง ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ การที่ผลวิจัยมีความขัดแย้งกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้อาจเป็นไปได้ว่า กลวิธีการเรียนดังกล่าวเป็นกลวิธีที่ใช้ช่วยในการจำซึ่งเป็นวิธีการเรียนที่นักเรียนคุ้นเคยและใช้กันอยู่เสมอ แต่ในการเลือกใช้กลวิธีการเรียนแต่ละกลวิธีนั้นจะต้องมีความเหมาะสมกับลักษณะของตัวผู้เรียนจึงจะเกิดประสิทธิผลอีกประการหนึ่ง นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีแนวโน้มที่จะใช้กลวิธีการเรียนที่หลากหลาย (O'Malley in Wenden & Rubin, 1987: 133) และอาจใช้กลวิธีการเรียนด้านการเชื่อมโยงความคิดจินตนาการและเสียงและการใช้ท่าทางน้อย ในขณะที่นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มักจะใช้กลวิธีที่ง่ายและผิวเผิน ไม่ต้องควบคุมกระบวนการเรียนรู้ของตนเองมากนัก (Biggs and Telfer, 1987: 154) จึงทำให้ผู้ที่ใช้กลวิธีการเรียนเกี่ยวกับการจำบ่อย มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และผู้ที่ใช้กลวิธีการเรียนด้านนี้น้อยแต่ใช้กลวิธีการเรียนอื่นหลายกลวิธีจึงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่า และที่สำคัญคือ การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ใช้เกณฑ์ทดสอบที่ไม่เน้นในด้านการจำ แต่เน้นทางด้านความเข้าใจและการนำไปใช้ จึงมีส่วนทำให้นักเรียนที่มุ่งฝึกทางด้านความจำไม่สามารถทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ลักษณะดังกล่าวได้ดีเท่าที่ควร ตัวแปรนี้มีผลกระทบทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพียงอย่างเดียว

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าตัวแปรการเชื่อมโยงความคิด จินตนาการและเสียง และการใช้ท่าทางจะส่งผลในทางลบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ แต่ในทางปฏิบัติตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการจำนี้ยังมีความสำคัญและจำเป็นในการเรียนรู้พื้นฐานทางภาษาหรือวิชาอื่น ๆ อยู่แต่ในการนำไปพัฒนาให้กับนักเรียนนั้นคงต้องพิจารณาหาวิธีที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพสูง

ตัวแปรที่มีผลกระทบรวมมีค่าเป็นลบอีกตัวแปรหนึ่งคือ การทบทวน ซึ่งไม่ปฏิบัติตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ อาจเป็นไปได้ว่าตัวแปรการทบทวนมีลักษณะและวิธีการปฏิบัติที่คล้ายกับวิธีการจำ ซึ่ง ออกซ์ฟอร์ด (Oxford, 1990) ได้จัดกลวิธีการทบทวนไว้เป็นส่วนหนึ่งของกลวิธีการจำ ดังนั้นการทบทวนจึงส่งผลในทางลบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเช่นเดียวกันกับการเชื่อมโยงความคิด จินตนาการและเสียง และการใช้ท่าทาง ซึ่งเป็นเรื่องของการจำนั่นเอง

ในการวิจัยครั้งนี้ การที่ตัวแปรกลวิธีการเรียน 13 ตัวแปร สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษได้ประมาณร้อยละ 23 หรือ 1 ใน 4 ของตัวแปรทั้งหมดนั้น หมายความว่า ยังเหลือตัวแปรหรือเหตุและปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้อีกประมาณร้อยละ 77 หรือ 3 ใน 4 ของตัวแปรทั้งหมดที่ผู้วิจัยไม่ได้นำมาศึกษาในครั้งนี้ จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า ตัวแปรที่อาจจะนำมาศึกษาเพิ่มเติมได้อีก ได้แก่ แรงจูงใจในการเรียนภาษา ภูมิหลังทางเศรษฐกิจและสังคม ความถนัด คุณภาพของการสอนและพื้นฐานความรู้เดิม (ชเนติ สวัสดิฤกษ์, 2527; บุญชม ศรีสะอาด, 2524; และ ชिरพงศ์ แก่นอินทร์, 2531) เป็นต้น ซึ่งตัวแปรเหล่านี้ น่าจะได้นำมาศึกษาร่วมกับตัวแปรกลวิธีการเรียน เพื่อให้ตัวแปรต่าง ๆ สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

สรุปภาพรวมจากข้อค้นพบของการวิจัย

กลวิธีการเรียนที่มีผลกระทบรวมในทางบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมี 11 ตัวแปร ได้แก่ การประเมินตนเอง การฝึกปฏิบัติ การรับและส่งสาร การจัดทำโครงสร้างเพื่อการเรียนรู้ การมุ่งความสนใจสู่การเรียน การดูแลอารมณ์และลดความกังวล การร่วมมือกับผู้อื่น การให้กำลังใจตนเอง การเคาะโดยใช้ปัญญา การถาม รวมทั้งการจัดระเบียบและการวางแผน จากตัวแปรกลวิธีการเรียน 11 ตัวแปร ดังกล่าวมีจำนวน 5 ตัวแปร ที่จัดได้ว่ามีค่าผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับสูงสำหรับการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ การประเมินตนเอง (.4047) การฝึกปฏิบัติ (.1970) การจัดทำโครงสร้างเพื่อการเรียนรู้ (.1116) และการมุ่ง

ความสนใจสู่การเรียนรู้ (.0900) เมื่อพิจารณาคูณลักษณะของตัวแปรทั้ง 5 ตัวแปร จะเห็นได้ว่า ตัวแปรเหล่านี้ มีความครอบคลุมองค์ประกอบที่สำคัญของการเรียนรู้ถึง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านเมตาคอคนิตีป (Metacognitive) ด้านสติปัญญา (Cognitive) และด้านจิตพิสัย (Affective) เช่น การประเมินตนเอง จัดเป็นกลวิธีการเรียนย่อยของเมตาคอคนิตีป ซึ่งเกี่ยวข้องกับความสามารถในการควบคุมกระบวนการทางความคิดหรือสติปัญญาของตนเอง การฝึกปฏิบัติ การรับและส่งสาร และการจัดทำโครงสร้างเพื่อการเรียนรู้ จัดเป็นกลวิธีการเรียนย่อยของสติปัญญาซึ่งเกี่ยวข้องกับความสามารถในการคิดวิเคราะห์ การศึกษาเพื่อความรู้ความเข้าใจและการปฏิบัติให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการเรียน ส่วนการมุ่งความสนใจสู่การเรียนรู้จัดเป็นกลวิธีการเรียนย่อยของจิตพิสัย ซึ่งเกี่ยวข้องกับความสามารถในการควบคุมอารมณ์ ความตั้งใจและความสนใจของตนเอง ดังนั้นผลของการวิจัยที่ปรากฏออกมาในลักษณะนี้ ทำให้วิเคราะห์ได้ว่า การเรียนรู้ของ ผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพโดยทั่วไปนั้น ต้องอาศัยองค์ประกอบที่ช่วยในการเรียนรู้ทั้งทางตรง (Direct) และทางอ้อม (Indirect) (Oxford, 1990) ทางอ้อม ได้แก่ เมตาคอคนิตีป และจิตพิสัย ซึ่งเป็นเรื่องของการควบคุมกระบวนการเรียนรู้ ความตั้งใจและความสนใจของตนเองอันเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นมากต่อการศึกษเล่าเรียน เพราะความพยายามทุกอย่างจะต้องเริ่มต้นที่ตนเอง สำหรับทางตรง ได้แก่ สติปัญญา ซึ่งเป็นเรื่องความรู้ความเข้าใจ การคิดและปฏิบัติเพื่อให้บรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้โดยการทำความเข้าใจและฝึกปฏิบัติ เช่น การเรียนรู้เนื้อหา และทักษะทางภาษาโดยตรงเพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจ และความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา เพราะฉะนั้นในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนครูจะต้องคำนึงถึงองค์ประกอบที่ช่วยควบคุมการเรียนรู้ได้คือ และให้ความสนใจองค์ประกอบที่ช่วยให้เกิดความรู้ความเข้าใจ และทักษะทางภาษาโดยพยายามส่งเสริมและพัฒนาองค์ประกอบทั้ง 2 ด้านของผู้เรียนอย่างสมดุลและเหมาะสม และในทำนองเดียวกัน ครูผู้สอนอาจพิจารณาคูณลักษณะของตัวแปรกลวิธีการเรียนที่เหลืออยู่อีก 6 ตัวแปร คือ การดูแลอารมณ์และลดความกังวล การร่วมมือกับผู้อื่น การให้กำลังใจตนเอง การเอาโดยใช้ปัญญา การถาม การจัดระเบียบและการวางแผน โดยนำเข้ามาช่วยพัฒนาวิธีการเรียนของผู้เรียนให้บังเกิดผลดียิ่งขึ้น เพราะตัวแปรเหล่านี้ เป็นตัวแปรที่มีความสำคัญและมีประโยชน์ต่อการเรียนรู้ทางภาษาทั้งสิ้น

ในการนี้ เพื่อเป็นการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนให้กับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ผู้วิจัยจึงจัดทำกิจกรรมการเรียนการสอนพฤติกรรมการเรียนที่ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 4 ตัวแปร ได้แก่ การประเมินตนเอง การฝึกปฏิบัติ การจัดทำโครงสร้างเพื่อการเรียนรู้ และการมุ่งความสนใจสู่การเรียน

2. จากการนำกิจกรรมการเรียนการสอนพฤติกรรมการเรียนไปหาคุณภาพโดยการจัดสัมมนา และทดลองใช้ผลจากการวิจัยพบว่า ผู้เข้าร่วมสัมมนามีความเห็นว่าการเรียนการสอนพฤติกรรมการเรียนแบบรายวิชาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งประกอบด้วยหลักการ จุดมุ่งหมาย เนื้อหา การดำเนินการสอน แผนเวลาและการประเมินผลที่ผู้วิจัยนำเสนอ นั้น โดยภาพรวมแล้วอยู่ในเกณฑ์ดี เป็นกิจกรรมการสอนที่มีเนื้อหาครอบคลุมครบถ้วน มีการฝึกพฤติกรรมการเรียนให้นักเรียนอันเหมาะสม และมีแบบฝึกหัดที่น่าสนใจและหลากหลาย สามารถนำไปปฏิบัติได้โดยได้เสนอแนะให้แก้ไขด้านความยาวของเนื้อหาและปรับการใช้เวลาให้เหมาะสมกับกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งผู้วิจัยได้ปรับปรุงแก้ไขแล้ว และเพื่อให้มีความมั่นใจในคุณภาพของกิจกรรมการเรียนการสอนดังกล่าว ผู้วิจัยจึงได้นำแผนการสอนพฤติกรรมการเรียนไปทดลองสอนกับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 20 คน

จากการทดลองสอนตามแผนการสอนพฤติกรรมการเรียน 8 แผน พบว่า นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อเปรียบเทียบคะแนนระหว่างการทดสอบก่อนเรียนและการทดสอบหลังเรียนพบว่า คะแนนหลังการสอนสูงกว่าคะแนนก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนผลการวัดความรู้สึกหรือเจตคติต่อพฤติกรรมการเรียน พบว่า นักเรียนมีเจตคติเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นกัน เมื่อเปรียบเทียบคะแนนระหว่างการสอบถามก่อนเรียนและการสอบถามหลังเรียน แสดงว่าการสอนพฤติกรรมการเรียนให้กับนักเรียนโดยสอนแบบรายวิชา มีผลทำให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียนได้มากขึ้น และพฤติกรรมการเรียนสามารถสอนและฝึกให้กับนักเรียนได้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดและความเชื่อของนักการศึกษาหลายท่านเช่น ดีวายน (Devine, 1987) ไวน์สไตน์ และเมเยอร์ (Weinstein and Mayer, 1986) และเบอร์เคน และเบิร์ค (Burden and Byrd, 1994: 288) ที่กล่าวว่าพฤติกรรมการเรียนเป็นสิ่งที่สอนให้แก่ผู้เรียนได้และครูสามารถเสริมสร้างเจตคติที่ดีต่อการนำพฤติกรรมการเรียนไปใช้ในการเรียนภาษาต่างประเทศได้

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยที่ได้เสนอมาแล้วนั้นผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับครูผู้สอน

1.1 จากผลการวิจัยที่พบว่า การประเมินตนเอง มีผลกระทบหรืออิทธิพลมากที่สุดต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยมีผลกระทบในเชิงบวก ซึ่งหมายความว่า การที่นักเรียนได้มีโอกาสสำรวจตนเองในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอย่างสม่ำเสมอจะช่วยให้ นักเรียนรู้จักปรับปรุงการเรียนของตนเอง อันจะเป็นผลให้ผลการเรียนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ดังนั้นครูผู้สอนจึงควรสนับสนุนและส่งเสริมให้นักเรียนได้กระทำกิจกรรมดังกล่าวให้มากขึ้นและพยายามติดตามผลและให้กำลังใจแก่นักเรียนในด้านนี้ให้มากขึ้นด้วย

นอกจากนี้ การประเมินตนเองยังส่งผลทางอ้อมโดยผ่านทางความร่วมมือกับผู้อื่น การจัดทำโครงสร้างเพื่อการเรียนรู้ การจัดระเบียบและการวางแผน การมุ่งความสนใจสู่การเรียน และการให้กำลังใจตนเอง ดังนั้น ครูผู้สอนควรส่งเสริมให้นักเรียนได้เรียนภาษาอังกฤษโดยมุ่งเน้นกิจกรรมการเรียนการสอนโดยยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลาง ให้นักเรียนรู้จักประเมินความก้าวหน้าในการเรียนของตนเองให้มากขึ้น และให้เรียนโดยความร่วมมือกับผู้อื่น (Cooperative Learning) ด้วย อาจให้มีการทำกิจกรรมคู่ (Pair Work) และกิจกรรมกลุ่ม (Group Work) มากขึ้น และให้นักเรียนได้มีการจดบันทึก ย่อความ ชีคเส้นได้สิ่งที่สำคัญ ให้รู้จักวางแผนการเรียนของตนเอง มีความตั้งใจเรียน มีจุดมุ่งหมายเฉพาะในการฝึกทักษะทางภาษา และรู้จักการดูแลอารมณ์ความรู้สึกของตนเองไม่ให้เกิดความตึงเครียดหรือเบื่อหน่ายในการเรียน

1.2 จากผลการวิจัยที่พบว่า การฝึกปฏิบัติมีผลกระทบรวมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในระดับรองลงมา ดังนั้น ครูผู้สอนควรส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกทักษะทางภาษาโดยใช้กิจกรรมที่หลากหลาย เช่น ให้นักเรียนฝึกตามหลักการของการกระทำซ้ำ ๆ เช่น ให้มีโอกาสได้ฝึกฟังเสียงและออกเสียงภาษาอังกฤษให้มากขึ้น ให้จดจำสำนวนหรือประโยคที่ใช้ในชีวิตประจำวันให้มาก ฝึกการแต่งประโยคจากคำและวลีที่นักเรียนรู้จักให้บ่อยครั้งขึ้น และให้ฝึกทักษะทางภาษาในลักษณะที่เป็นธรรมชาติให้มาก ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน

1.3 จากผลการวิจัยที่พบว่า การรับและส่งสารมีผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับสูง ครูผู้สอนจึงควรให้ความสำคัญกับกลวิธีการเรียนนี้ โดยฝึกฝนหรือส่งเสริมเทคนิคการจับใจความสำคัญ และการค้นหาข้อมูลเฉพาะในสิ่งที่ฟังหรืออ่านซึ่งเป็นเรื่องของวิธีการอ่านแบบ Skimming และ Scanning นอกจากนี้ควรฝึกให้นักเรียนรู้จักการใช้แหล่งวิทยาการที่ช่วยให้การเรียนประสบความสำเร็จ เช่น การใช้พจนานุกรม การค้นคว้าและศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษจากหนังสือประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม นิตยสาร และหนังสืออ้างอิงต่าง ๆ ด้วย

1.4 จากผลการวิจัยที่พบว่า การจัดทำโครงสร้างเพื่อการเรียนรู้มีผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับสูง ครูผู้สอนควรพยายามส่งเสริมให้นักเรียนมีสมุดจดบันทึกความรู้ต่าง ๆ เกี่ยวกับวิชาภาษาอังกฤษ และฝึกให้นักเรียนสามารถย่อความเป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นสิ่งที่ค่อนข้างยาก แต่เป็นประโยชน์ต่อการเรียนมาก นอกจากนี้ควรให้นักเรียนสามารถใช้วิธีการขีดเส้นใต้หรือทำเครื่องหมายให้เป็นที่สังเกตว่าส่วนใดของสิ่งที่อ่านมีความสำคัญสมควรจะท่องจำ และทำความเข้าใจ วิธีการต่าง ๆ ดังกล่าวนี้จะช่วยให้นักเรียนสามารถจำ เข้าใจ และใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

1.5 จากผลการวิจัยที่พบว่า การมุ่งความสนใจสู่การเรียนมีผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับสูง ครูผู้สอนควรพยายามฝึกหรือปลุกฝังให้นักเรียนรู้จักการเตรียมการล่วงหน้าในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เช่น ศึกษาคำศัพท์ สำนวนล่วงหน้า อ่านหรือเขียนล่วงหน้าก่อนการเรียนบทเรียนในห้องเรียน นอกจากนี้ควรฝึกให้นักเรียนรู้จักควบคุมความตั้งใจของตนเอง หลีกเลี่ยงสิ่งรบกวนการเรียนและการรู้จักเลือกให้ความสนใจกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยเฉพาะในเรื่องที่เรียนเพื่อให้เกิดความรู้และทักษะที่ชัดเจนเฉพาะเรื่อง

1.6 จากผลการวิจัยที่พบว่า การเชื่อมโยงความคิด จินตนาการและเสียง และการใช้ท่าทาง ซึ่งเป็นกลวิธีที่เกี่ยวกับการจำ รวมทั้งการทบทวนมีผลกระทบในทางลบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ครูผู้สอนควรระวังคือ ไม่มุ่งเน้นการสอนในด้านการจำมากเกินไป ไม่ส่งเสริมให้นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษด้วยการท่องจำคำศัพท์ และกฎเกณฑ์ไวยากรณ์แต่เพียงอย่างเดียว ส่วนด้านการทบทวนไม่ควรส่งเสริมให้นักเรียนทบทวนบทเรียนในลักษณะของการท่องจำ แต่ควรส่งเสริมการทบทวนเพื่อความเข้าใจ และการนำไปใช้และการทบทวนบทเรียน ควรมีการทบทวนอย่างดี หรืออย่างเป็นระบบ ซึ่งครูผู้สอนควรจะแนะนำและฝึกฝนให้กับนักเรียนต่อไป

1.7 จากผลการวิจัยที่พบว่า ตัวแปรกลวิธีการเรียนที่ส่งผล ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับสูงดังกล่าวข้างต้น มีความครอบคลุมองค์ประกอบที่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ทั้งทางตรงและทางอ้อม ซึ่งทางตรงได้แก่ทางด้านสติปัญญา ทางอ้อมได้แก่ด้านเมตาคognition และด้านจิตพิสัย ดังนั้น ในการสอนกลวิธีการเรียนควรส่งเสริมและพัฒนานักเรียนให้มีคุณลักษณะการเรียนรู้ที่สมดุล คือ ให้ประกอบด้วยวิธีการเรียนทั้งด้านทางตรงและทางอ้อมอย่างเหมาะสมและสัมพันธ์กัน

2. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหารและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษา

2.1 จากผลการวิจัยที่พบว่า กลวิธีการเรียนต่าง ๆ ที่ศึกษา มีความสัมพันธ์และมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในระดับที่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่ากลวิธีการเรียนเป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ ดังนั้น สิ่งที่ผู้บริหารและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาควรส่งเสริมคือ ให้มีการสอนกลวิธีการเรียนอย่างมีระบบโดยบรรจุเข้าไปในหลักสูตรและจัดให้มีการสอนกลวิธีการเรียนโดยการสอนแบบทอက်แทรกไปกับการเรียนทักษะต่าง ๆ หรือสอนแบบรายวิชาก็ได้

2.2 ผู้บริหารการศึกษาควรสนับสนุนให้มีการศึกษา วิจัย และจัดสัมมนาครูและผู้เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในเรื่องเกี่ยวกับกลวิธีการเรียน ทั้งนี้เพื่อให้บุคลากรดังกล่าวมีความรู้ความเข้าใจ และร่วมกันพัฒนากลวิธีการเรียนให้กับนักเรียนต่อไป

3. ข้อเสนอแนะสำหรับนักเรียน

จากผลการวิจัยที่พบว่า กลวิธีการเรียนต่าง ๆ ที่ศึกษามีความสัมพันธ์และมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และกลวิธีการเรียนเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับตัวนักเรียนโดยตรง ดังนั้น เพื่อให้การเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น นักเรียนควรให้ความสนใจและตระหนักในคุณค่าและประโยชน์ของกลวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยพยายามเรียนรู้และฝึกฝนวิธีการต่าง ๆ ของกลวิธีการเรียนแต่ละกลวิธี และนำไปปฏิบัติอย่างจริงจังและต่อเนื่อง ทั้งนี้เพราะในโลกแห่งยุคข้อมูลข่าวสารและเทคโนโลยีความรู้มิได้จำกัดอยู่แต่ในห้องเรียนหรือโรงเรียนเท่านั้น การเรียนรู้วิทยาการต่าง ๆ จะรอให้ครูนำมาสอนแต่เพียงอย่างเดียวไม่ได้แล้ว นักเรียนจำเป็นจะต้องสามารถเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเองมาก

ยิ่งขึ้น และสิ่งที่ช่วยให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ด้วยตนเองได้คือวิธีการเรียนที่มีประสิทธิภาพ นั่นก็คือ กลวิธีการเรียนดังกล่าว

4. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป

4.1 ควรจะมีการนำกลวิธีการเรียนที่มีอิทธิพลในระดับสูงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นข้อค้นพบจากการวิจัยครั้งนี้ไปทดลองสอนนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของกลวิธีการเรียนเหล่านั้น

4.2 ควรมีการทดลองวิเคราะห์ตัวแปรกลวิธีการเรียนที่มีค่าในทางลบหรือไม่ส่งผลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อศึกษาว่าในสภาพกลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างกัน การใช้กลวิธีการเรียนจะแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร

4.3 ควรจะมีการพัฒนารูปแบบการสอนกลวิธีการเรียนในระดับอื่น ๆ เช่น ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เพื่อที่จะส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกฝนกลวิธีการเรียน ตั้งแต่ในระยะแรก ๆ ของการเรียน

4.4 ควรนำตัวแปรอื่น ๆ ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เช่น แรงจูงใจ ความถนัด ภูมิหลังทางเศรษฐกิจและสังคม พื้นฐานความรู้เดิม และคุณภาพการสอน มาศึกษาร่วมกับกลวิธีการเรียน ในลักษณะของความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ เพื่อให้ได้ข้อความรู้เกี่ยวกับตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่เป็นภาพรวมมากยิ่งขึ้น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย